

λογική

λογική, η, ουσ. [<αρχ. λογική, θηλ. του επιθ. λογικός], η λογική· ο τρόπος με τον οποίο σκέφτεται κάποιος: «δεν μπορώ να καταλάβω τη λογική αυτού του ανθρώπου»·

- *έχει τετράγωνη λογική, έχει την ικανότητα να κρίνει πολύ σωστά, είναι πολύ λογικός*: «πάντα ζητώ τη γνώμη αυτού του ανθρώπου, γιατί έχει τετράγωνη λογική»·

- *η απλή λογική*, βλ. συνηθέστ. *η κοινή λογική*·

- *η κοινή λογική*, ο συνηθισμένος και αποδεκτός από όλους τρόπος σκέψης, ο κοινός νους: «η κοινή λογική λέει, πως πρέπει ν' απλώνεις τα πόδια σου μέχρι εκεί που φτάνει το πάπλωμα»·

- *η ψυχρή λογική*, τρόπος σκέψης που δεν επηρεάζεται από το συναίσθημα: «ένας έμπορος πρέπει να 'χει ψυχρή λογική, γιατί αλλιώς θα χρεοκοπήσει»·

- *μιλώ με τη γλώσσα της λογικής*, βλ. λ. [γλώσσα](#)·

- *όπου σταματά η λογική, αρχίζει ο στρατός*, έκφραση που θέλει να καταδείξει τον αυταρχισμό ή τον παραλογισμό, που επικρατεί συνήθως στο στρατό: «δεν μπορείς να συνεννοηθείς με το διοικητή του συντάγματος, γιατί όπου σταματά η λογική, αρχίζει ο στρατός».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας